

VESZELKA ATTILA

Somogyi anzix 1835-ből

Folyvást cseng idebent, cseng a halálharang,
üllején Hephaisztosz veri fegyverét,
már a marcali felcser piruláitól
se ül érckalapácsa el.

Enyhet fáim alatt s kertem ölén lelek,
s fenn, a niklai lankák süvegén, hová
mint templomba menék fel valahányszor is
csendességre sovárganék.

Onnét messzire láték ragyogó időn,
látám távol opálzó Balaton színét,
s túlnan sejteni vélném Kemenes ködös
vázát, s mind, ami messze tűnt.

Lollim barna szemét, víg kacagásait.
Őszült Festeticset, mint siet énelém,
tárt karral, hajadonfőtt. Iszalag tekerg
hantján, s bús amarant levél.

Kháron zord ladikán útnak eredt dicső
Kazinczým, kire annyit dohogék előbb.
Babér s mirtusz övezzék örökön nemes
emlékük, sose hervadók.

Bezzeg él nagyon is még ama csúfoló,
ki póznával, icével dalaím sulyát
latolá, ama kamuti szemű, silány
verseit nyekegő vates.

Eldönté az idő bölcs haladása majd,
mellyőnk járt Helikon múzsai berkein,
s mellyőnk dallt nyökögő fűzfapoétaként,
s aranyló laurust ki szerz.